

INNISFREE

Innisfree, José Luís Guerín, 1990

Tot va començar durant un viatge de vacances per l'ample marc geogràfic on es va rodar *El Hombre Tranquilo* (1951). En un pub d'una preciosa vila irlandesa vaig escoltar quatre vells -completament borratxos- parlant de John Ford. Vaig entendre que d'allí podia sortir una pel·lícula fascinant. Per què parlaven d'aquella manera? Per què portaven aquelles gorres pròpies de les illes d'Aran? Per què entonaven aquelles balades impròpies d'aquella regió? No hi ha respostes per al científic ignorant de l'esdeveniment ocorregut a *Innisfree* quaranta anys enrera: El cine es va integrar a la vida d'aquella comunitat. JOSÉ LUÍS GUERÍN

Innisfree, així és com Guerín anomena el poble d'Irlanda on es va rodar fa mig segle *El Hombre Tranquilo* (1951) de John Ford (*Cunga St. Feichin*). Un film inclassificable en qualsevol dels gèneres habituals; al que més s'aproparia fóra al fals documental, de l'estil d'altres films com: *Zelig* o *Fraude*. Aquesta pel·lícula fou rodada l'any 1990, encara que quan la van estrenar, no van ser molts els espectadors que van assistir a les sales per veure-la. Ara, després de l'èxit que ha obtingut José Luís Guerín amb *En Construcción*, s'està redescobrint aquesta obra anterior.

Un film on Guerín, amb l'ajut de pagesos i venedors, nens i pescadors, descobreix el poder imaginatiu del cinema. La vida de tota aquella gent estava lligada al record d'unes imatges, al record d'una il·lusió, al somni infinit de convertir-se també, tots ells, en un mite. Inicia una cultura cinematogràfica del fora de camp, una història paral·lela al film de John Ford amb un interès humà incalculable, tot ple de microhistòries explicades en diferents temps, però amb el mateix espai.

Guerín tenia un poderós vocabulari visual i una gran facilitat per narrar encadenant microhistòries, cosa que amb el temps el conduiria a rodar la seva última pel·lícula *En Construcción*.

La cinta va tardar més d'un any i mig a muntar-se ja que consta de 30 hores rodades, convertides finalment en 2 hores ben sintetitzades, amb un ritme i un temps tranquil, però que no para mai, viatjant pel famós poble, entre encadenat i encadenat. Una introspecció sincera i humana en l'hàbitat natural dels habitants de St. Feichin.

El film és una cinta que camina entre l'assaig social, el document etnològic i un estudi de la relació que hi ha entre la realitat i el mite. A partir dels records de 1951 la gent de St. Feichin ens narra, en primera persona, tota la seva història social des de les primeres invasions, el problema de la poca feina que hi ha a la comarca, l'emigració de la població jove, les seves batalletes i el més important: el rodatge del film de John Ford.

José Luís Guerín és un director que treballa per narrar allò que passa al

seu voltant. El relat social és la seva especialitat, tot i que no hem de classificar-lo exclusivament en aquest gènere cinematogràfic. El més sorprenent d'aquest director és la capacitat que té d'entendre la realitat social de cada cultura, i el més important és la facilitat que demostra per veure i també per narrar els petits detalls de la vida, els quals delaten un conflicte social o cultural.

Innisfree, el film d'avui, és una cinta amb un ritme dinàmic que ens exposarà el problema social d'una regió, d'una manera profunda i detallada, amb molt d'enginy. Una pel·lícula imprescindible de veure.

Fitxa tècnica

Director: José Luís Guerín
 Guió: José Luís Guerín
 Producció: Paco Poch
 Fotografia: Gerard Gomerzano, Jesús Sorni
 Muntatge: José Luís Guerín
 Música: Victor M. Young
 Interprets: Poble de Cunga St. Feichin

Filmografía

1979

Memorias de un Paisage (curtmetratge)

1981

Naturaleza Muerta (curtmetratge)

1984

Los Motivos de Berta

1990

Innisfree

1996

Tren de Sombras

2000

En Construcción